За менъ е ясно, както, че ще съмне —
съ главитѣ си ще счупимъ ледоветѣ.
И слънцето на хоризонта
тъменъ,
да, нащо
ярко
слънце
ще просвѣтне.
И нека като пеперуда, малка,
крилата ми
опърли най-подире.
Не ще проклинамъ,
нѣма да се вайкамъ,
защото все пакъ, знамъ,
ще се умира.
Но да умрешъ, когато
се отърсва
земята отъ
отровната си
плесенъ,
когато милионитѣ възкръсватъ,
това е пѣсень,
да, това е пѣсень!